

Forróság

(RÉSZLET)

9.

Ahányszor a hegyekbe mentünk, a nagyapám mindig csinált nekem medvéket túrós puliszkából. Feltört tenyerében összegyúrta a puliszkát a túróval, majd fejet csinált neki, orrot és füleket, mancsot és karmot. Először a fejét ettem meg a medvének, aztán a lábait, majd végül a testét. A földben, az üregekben vadmézet találtunk. Hosszú ágakat dugtunk le, hogy a mézet kiszedjük, borvizet ittunk és kaszáltunk, két bordánknek annyi is volt emiatt. Este almát, körtét és szilvát ettünk ott, a domboldalon. Miután nagyapó meghalt, a bácsikánkkal mentünk, de a vadméheknek már nem találtuk a mézét, és a puliszkamedvéket mi magunk készítettük. Csak a testét ettük meg, a fejét mindig meghagytuk, és eltemettük a földbe.

A pásztornak volt két lánya, egy ikerpár: Sarah és Marah. Az anyjuk szüléskor meghalt. A pásztornak nem volt háza a faluban vagy azon kívül, az egyedüli hely, ahol a lányaival lakott, az az esztena volt. Nem voltak pásztorfiúk ott, mert féltette a lányokat, így aztán ők hárman, és nyolc kutya terelgette az ezerkétszáz bárányból álló nyáját.

Egy reggel lejött ez a lilás köd, s nezd csak meg, met itt ebbe a vögybe láttam es Szent Minát, ahogy ott a ködben ment, bé a város felé, s hónya alatt egy krokodilfejet vitt. Ott megyen, bé a domboldalon, le a városba – mondta a pásztor azon a reggelen.

Hosszú haja volt a pásztornak, a kalapja alatt be volt kötve egy fürtje. Mielőtt nekifogtak volna a dolguknak, a lányok befonták egymás haját, és utána – így együtt – az apjukét is. Ha kiengedte, a derekánál is lejjebb ért a haja.

Amikor fiatal vótam, negyvennégyben még lejött eccer egy ilyen köd – mesélte a pásztor – de akkor nem Mina hozta le, hanem a Fekete

---

Cosmin Perța (1982) költő, író. A kolozsvári BBTE-n hallgatott filológiát. Számos esszé-, novellás- és verseskötet szerzője. 2012-ben az év fiatal román regényírója. 16 nyelvre fordítottak le munkáiból. Fontosabb könyvei: *Anisia și uneltele ferme-cate*; *gyerekkönyv* (2021), *Teofil și câinele de lemn*; *regény* (2012), *În urmă numai e nimic*; *regény* (2015), *Arșița*; *regény* (2019), utóbbi három alkotja a *Teofil-trilógiát*.

Ember. Itt pihent meg nálunk az esztenán. Az erdő leányát kereste vót. Azokba a hónapokba a legényeink közül hárman es az erdő leánya után mentek. Kettőt közüllük többet soha nem láttuk, egyik visszaérkezett harminc esztendő múltán, negyvenhét esztendő vót, de azt hitted vóna, hogy százesztendő, kankospácás apóka lett, met kifejte az erdő leánya, mielőtt hagyta vóna, hogy visszajöjjon. Azt mondta, ő egymagában harminc gyerkőckét csinált az erdő leányának... Na s akkor, ahogy mondám azon az éjjen, éjfé után megigézte a Fekete Ember, velünk maradt egy órát, kettőt, elmondottuk, hogy mit tudunk, s aztán elment utána.

Egész éjjen át bögés hallatszott az erdőből. Gondolom széttépte, met ezt csinálja, met oszt későbbben nem vitt el más legényt.

Szegény rokon, menjünk már el erről a helyről, mondta az ördöglánya.

10.

Amikor kicsi voltam nagyapám sokat mesélt a Fekete Emberről és az erdő leányáról. Az erdő leánya fiatal legényeket keresett, leginkább pásztorfiúkat, akiket elcsábított, hogy gyereket csináljanak neki. Addig tartotta a barlangjában, amíg már nem voltak képesek a szaporításra. Kevesen voltak, akik onnan élve menekültek meg, de néhányuknak sikerült, azok évtizedek után, szinte felismerhetetlenül megváltozva jelentek meg. A Fekete Ember vadászott az erdő lányára, és amikor rátalált, akkor kettétörte, széttépte, először a vagináját tépve ki. Azt mondják az erdő lányának és a Fekete Embernek volt egyszer egy szerelmi története, és hogy a férfi csak féltékenységből tette, amit tett. Azt mondják, a Fekete Ember éjfé után olyan embereket ölt, akiknek valamiért nem volt tiszta a lelkiismerete, megölte őket, ahogy az elhagyottabb utakon találkozott velük. De egy alkalommal megmentette nagyapám életét. A nagyapám akkor megszökött otthonról, mert a szüleivel összeveszett. Kilencéves volt, és eltévedt az erdő ösvényein. Éjfé után a Fekete Ember talált rá és hazavitte. Ilyen volt a Fekete Ember: mindig vigyázott azokra, akiknek tiszta volt a lelkiismerete.

Leereszkedtek az esztenától a mezei úton. A daganat a kar felső részén leszállt kicsit, és a láb is alábbhagyott. A pásztor fokhagymás szesszel mosta le a sebeit, és bekente fokhagymából, tormából és úti lapuból készült kenőccsel. Nézd csak meg, itt hasítottam belé a lábamba a fejszével, ez a kenőcs mentett meg akkor es – mondta a pásztor. A lucfenyők között, a völgyben már látszott a város.

- Miért megyünk oda – kérdezte az ördög-lánya.
- Tudok valakit, aki el tudna bújtatni minket – válaszolt Teofil.

A gyerekek lassan ereszkedtek lefelé, és Teofil szorosán a nyomukban követte őket.

- Bácsi, ott ahová megyünk, találkozunk anyánkkal? – kérdezte a kisfiú.
- Ott, ott – válaszolta Teofil, megigazítva az átalvetőjét.
- Te hazug – csattant fel az ördög-lánya.

11.

A város bejáratánál harminc román tank sorakozott félkör alakzatban. Mögöttük órház volt, ahol egy őrmester megkérdezte tőlük, hogy honnét jönnek, és kik ők.

– Szerzetes – mondta Teofil, az erdőről jövök, élelemre van szükségem.

- És a gyerekek?
- Egy pásztor gyerekei. Hazaküldte őket velem.
- Hol lakik a pásztor családja?

– A December 22 utcában, 18-as szám, Wolkonsky doktor családjánál. A nővére az ők nagynénjük.

– Te szerzetes, én beengedhetlek, de innen nem lehet aztán többé már kimenni. Sajnálom, de háborús készültség van – mondta még az őrmester.

– Nekem nincs rádióm, nem hallok híreket. Hogy áll a helyzet ezzel a háborúval? – kérdezett ismét Teofil.

– Rosszul – válaszolta az őrmester, lehorgasztva a fejét. Elveszett az ország, próbálunk megtartani városokat, amíg jönnek a szövetségeseink. Meglátjuk. Mindenesetre, adok maguk mellé egy katonát, hogy elkísérje magukat a címre, de jól jegyezzék meg, hogy aztán nem szabad elhagyni a várost, sőt a házat sem. Ostromállapot van. Ha bárki elhagyja a területet, szökevénynek számít, és hadbíróság elé kerül. Ha akarnak, még visszatérhetnek a hegyekbe – mondta az őrmester.

– Nem, nem térek vissza. Ezekkel a kicsikkel nem térek vissza – válaszolta Teofil.

– A karoddal mi történt? – kérdezte a katona, amíg a kocsihoz kísérte.

- Nekiestem a kőszikláknak, éjszaka volt. – hazudta Teofil.

A város kihalt volt, egy lélek sem járt sehol, az út a katonai terep-járón vagy tíz percet tartott. Wolkonsky elfehéredett, mikor meglátta őket.

Évszázados rettegés, ahogy a falakon felkúsznál, mint a repkény, ahogy próbálsz beszivárogni a lakosok lágy és nyers agyába. A javamat akartad, városom, és örökbe fogadtál, hogy kihasználhass és sa nyargathass. Sokat ígértél és illúziókkal tápláltál.

Kitörölted velem a fenekedet és én visszatértem hozzád. Mit kezdesz a koldusaiddal, az erőszaktevőiddel, a pedofiljaiddal és a gyilkosaiddal, városom? Mit csinálsz a kanálisok gyermekeivel, a játék bááikkal, amelyeket fecskendők között hentergettek.

Szétvágott, meglyuggatott, legyilkolt gyermekeiddel mit kezdesz? Úgy csinálsz, mintha nem tudnál róluk, mintha nem érdekelne, mintha „megtörténne az ilyesmi”. Tudom, hogy mihez kezdesz, de a kis mellkasaikkal, a lábacskaikkal, az ujjacskaikkal és az ajkaikkal, amelyikék, jaj, milyen beszédesek voltak, a szeretetükkel, az ártatlanságukkal és a tehetetlenségükkel mit kezdesz? A legsugárzóbb történetek veled, városom, azok, amelyek láthatatlanok, amelyekben már nem születnek gyerekek, és a te erős embereid luxustól csillogó kocsikat vezetnek, és pénzről beszélnek, és arról, hogy csak a nők 5%-a érez bűntudatot abortusz után, és hogy a többi 95% valószínűleg most sörkertekben ül, vagy kávézgatnak, rendkívül gyönyörűnek érzik magukat. Megvetlek, városom, erős embereidet és szép hölgyeidet, de visszatérek hozzád. És te is, ismerd be, megvetsz, kiéheztettél és megaláztál, a javamat akartad, hozzáadtál faunádhoz, mert én különködő voltam, de ez semmire sem volt jó. Aztán elárasztottad az agyamat a szennyel, a kómába esésig. De, lám-lám, visszatérek hozzád, városom, te pedig sosem alszol, hogy elvághassam a torkod, kést döfhessek a hátadba, hogy felhasíthassam a májadat. Elese, és bakancsral foglak rugdosni, hogy érezzem, hogyan gyalogolok át ténylegesen a pofádon, hogy lássam, hogyan csüng az állkapcsod, hogyan mocskolódik be a nyelved, ami csak egy darab véres hús, fogcsonkokkal. Akkor fogunk ünnepelni és bulizni.

12.

Wolkonsky doktornak volt egy macskája, Aljosa, és a felesége gyereket várt. A doktor régebben katoniorvos volt, járt Afganisztánban és Kongóban, de mostanra már tartalékos. Volt egy akváriuma, benne

egy hallal, aki titkokat súgott a fülébe. Az elméje olyan volt, mint egy paplan, amelyik jól betakarta, és megvédte a háború minden borzalmától. Semmit sem értett az egészből, úgy tett, mintha mit sem értene. Wolkonsky doktor pincéjében volt egy alagút, amelyik egy másik világba vezetett. Igazából ezért jött hozzá Teofil, mert ez az alagút Wolkonsky doktor pincéjében az igazi valóság felé vezetett. Ahányszor csak visszajött a doktor onnan, mindig nyugodt volt, mintha meg sem történt volna a nagy felégetés. A doktor felesége igazi nimfa volt, egyfajta grácia, egy reneszánsz múzsa – Izabellának hívták. A lakásuk a csend szigete volt. És miután beadta Teofilnak az antibiotikumokat, a doktor mesélni kezdett:

Görcsös, szétfolyó, határozatlan, tétovázó, mozdulatlan. Egy fájó pontból indulok, bizonyos 2014. augusztus 14. napjától fojtogató hangulatával, túlfűtöttségével, egy gyehennától bűzlő városnegyedben. Depresszióval küzdesz, miközben folyton betonba ütközel.

A testi szükség eltörli a fény szükségét. Minden kis melléfogásban még van egy melléfogás. Harminc éve keresem az értelmet. Sokszor úgy éreztem, hogy megtaláltam, és ő elhagyott. Szaladtam érted, fogóztam érted, falat öklözve edzettem érted, őszinte voltam, és blöf-föltem érted. Háborúba akarok menni érted. Nyugodtnak, higgadtnak felsőbbrendűnek tettetted magad. Állati. Nedvek dolga, hüllői agy dolga, ösztönök dolga, Éjszaka van, hideglelésem van, felöltöztem, és te azt hiszed, viccelek. De én is voltam ott, ahol te, és meg tudlak érteni. És nem fogok a megváltásról beszélni, de még az égről sem. Arról, hogy mennyire fölösleges verset írni, még annyit sem. Feloldódom a hús levegőben, az éjszakában, a sötétben, és mozdulatlanul ülök. Ujjamat sem mozdítom, tekintet, szempilla sem mozdul. Boldogságomban mozdulatlan maradok. Annyira mozdultam, hogy már nem is létezem.

Így beszélt Wolkonsky doktor, delíriumban. Igazából jól volt Wolkonsky, de gondja volt az itallal és az idegeivel. Afganisztánban kezdődött ez az egész, ahol megismerte Aount, egy líbiait, aki mesélt neki arról, hogyan fejezik le a gyerekeket, maximális tárgyilagossággal beszélt arról, miként járnak el a hitetlen lányokkal. Aztán ő is részt vett ilyeneken, sőt még ennél többet is tett. Amikor erre emlékezett, Wolkonsky doktor háromszirmú lóherékre gondolt, hatalmas lóheremezőkre, amelyeken annyira nehéz, és mégis annyira könnyű egy négyszirmú lóherét megtalálni. Most éppen ezért semmit sem akart

Wolkonsky doktor megérteni abból, amit Teofil mondott. És aztán igazából Teofil sem látta a katasztrófát, csak a katasztrófa nyomait. Egy katasztróféát, amely jóval azelőtt történt meg, hogy odaérkezett volna.

Nem akart semmi rosszat látni, vagy erről hallani. Nem bírta már. Megjelent előtte a lóheremező, és ide-oda hullámozott a langyos szelecskében. Minden jó volt. Minden tökéletes volt.

A gyerekek aludtak, Wolkonsky doktor gyermeke Izabella alvó méhében aludt.

– Van egy nagy pincém, mondta Wolkonsky Teofilnak – kérsz még egy bort?

– Nem kérek– mondta Teofil.

– Gyere már, nem utasíthatsz vissza...

– Csúnya dolog a visszautasítás – mondta az ördög-lánya.

A városban robbanás készült.

Fordította: SZÁVA CSANÁD